

Ma pedig a nép bejön a városba a jegenyék alól, eljön a gyárakból, a megsokszorozódott munkásotthonokból a múzeum friss festékszagú új falai közé. Megkeresi íróit, akiket — valljuk be — sokszor csak most ismer meg, de mégis csak megismeri s nyomban meg is szereti.

Azon a vasárnapon, amikor az irodalmi múzeum tárlóit jártam újból végig, szemügyre véve mindazt, ami ezelőtt netán elkerülte a figyelmemet, örömmel láttam, hogy milyen sokan keresik fel a kiállítást. És nem igaz, hogy a mai fiatalokban nincs érdeklődés. Többségében ugyanis fiatalok jöttek. Diákok, munkásfiatalok és parasztfjakat is láttam. Egy kis társaság különösen föltűnt. Népviseletbe öltözött a lány, mellette egy katona és egy ünneplőbe öltözött fiatalember. Csóti Ágnes a sokszoknyás, piros ruhás, himzett fehér kötényes kislány Szegeden katonáskodó bátyját jött meglátogatni Öregcsertőről s a közös ismerőssel, Kis Fodor Árpád pesti lakatossal jöttek el megnézni a múzeumot. A katonabáty tette a javaslatot, márcsak azért is, mert résztvesz a József Attila olvasómozgalomban.

Ismerték Tömörkényt (Ágnes kapta egyik könyvét iskolai ajándékba), hallottak Móráról is egy keveset, meg Juhász Gyula verseiből is ismertek néhányat. Szeretik a jó elbeszéléseket, szeretik a jó könyveket. Mit is írhatnak még róluk? Hiszen nem is olyan érdekes mindez, nem is olyan különleges. Így van ez ma már sok-sokezer Csóti Bálintnál, Csóti Agnesnél, Kis Fodor Árpádnál — munkásoknál, parasztoknál, nemrég még írástudatlan vagy legalábbis íráshoz, olvasáshoz nem szokott öreg szülők új világot ért utódainál. Írók gondolatok rájuk — s ez legyen a haladó múltat oly szépen idéző, kitűnő szegedi irodalmi múzeum legfőbb tanítása.

MAGYAR V. LÁSZLÓ

Tavaszi virradat

Alig dereng... nyújtóznak a fák,
nedves ágakon fakadó levelek,
s az ágak, mintha a végtelen
magasságot tartanák.

Ébred a lenge mező.
Párakötényes
szellő-lány szalad,
a füvek nagyon szeretik
s bókolnak neki.

Gördül a fény...
dideregve csillan a harmat,
csalja a kék csodamessze!
S lám, a barázdák bölcs sora hallgat
friss-feketén.

Mind melegebben fülled a föld.
Lábam előtt fű töve rezzen:
cseppnyi bogár!

...soká, nagyon soká zizzen megint,
s ha zsibbadón is még talán,
de törvények szerint
emelve izelt lábait
küzdi magát fel a száron,
lázás illatok közé,
melegedni.

A mindenség csúcsaira
így kapaszkodik fel most a kor!
S úgy zakatol, zeng,
mint pici társa —
lábam előtt
e cseppnyi bogár:
nap heve rajta
— mind melegebben
fülled a föld —
zizzen a szárnya,
fű hegye rezzen
s belezúg az arany sugarakba!